

Úrnakra. Kismise.

K.K.T. Az Oltáriszentségnek, a szeretet szentségének üli ma diadalünnepét Krisztus Egyháza. Ma szerte a világon harangzúgás, tömjénfüst, virágözön és lelkes ének és ima közepette hagyja el az Oltáriszentség azt a díszes vagy egyszerű kis oltárszekrényt, melyben az év napjain virraszt emberek százai és ezrei fölött. Elhagyja ma a templomokat, kilép utcákra és terekre, megtartja seregszemláját sok milliónyi alattvalója fölött a szentségi Jézus. Ma fogadja hódolatát a koronás főknek, de fogadja egyforma szeretettel a föld koldusainak gyarló szavakkal de hittel teli imáját Krisztus.

Harangzúgás, tömjénfüst, virágillat és lelkes ének nem földi nagyságnak szól, mert aki ma a kenyér igénytelen színe alatt az ünnep központja, maga a végtelen fölségű Isten. Ő van itt jelen. Ugyanaz a mindenható Úr, aki mondotta: Legyen, és meglett minden, ugyanaz a csodálatos Isten, aki Mózesnek az égő csipkebokor lángjában megjelent. Azt az Istent ünnepeljük ma szívünk imádatának melegével, aki hatalmas volt akkor, amikor a kősziklából vizet fakasztott, de hatalmas most is, hogy isteni fönségét a kenyér színe alá rejtse. Azt a félelmetes Istent imádjuk a kenyér színe alatt, aki a Sínai hegyen mennydörgés és villámlás között törvényt adott az embernek, s aki nagy hatalommal és dicsóséggel jön el ismét ítélni elevenek és holtak felett, hogy számadásra hívjon minden embert a törvény betartásáról. A szeretet Istene felé száll ma ünneplő imánk, aki emberré lett értünk csak azért, hogy szenvedjen és meghaljon, és sok szenvedés és hálátlanság után sem szűnt meg a szeretet istene maradni, mert ma is hív: jöjjetek hozzám mindannyian, kik fáradotok és az élet terhét viselitek, és én megnyhítlek benneteket. Az alázatosság Istent csodáljuk meg ma, aki égi dicsősége fénytrónusáról leszállotta földre, csak azért, hogy annak egyszerű gyermekét, az embert felmagasztalja és isteni természetének részesévé tegye, de megmaradt alázatosnak mind a mai napig, mert földi tartózkodásában nem rejtette önmagát csillogó arany és drágakő mögé, hanem a föld egyszerű népének verejtékes gyümölcsében, a kenyér színében vett magának lakást.

A jóság Istenehez szálljon ma köszönő imánk, aki a pusztában néhány árpakenyérrel több ezer embert vendégelt meg, nem azért, hogy csodatettét fitogtassa az emberek előtt, hanem mert szánta az éhező sereget. Most sem szűnt meg a jóság Istene lenni, mert a kenyér színe alá rejtőzve millióknak akar lelki tápláléka lenni, akik éheznek és szomjúhozzák az igazságot. Ujjongásunk szálljon ma a hatalom Istenehez, kinek parancsszavára a szélvihar és a háborgó tenger elcsendesedtek, s akinek hatalma nem

szűnt meg a kenyér színe alatt sem, mert lelki viharokat, emberi életek egén tornyosuló villámokat tud megfékezni és lecsendesíteni. Bűnbánó imánk az irgalmas Atyát köszönti ma, ki a tékozló fiút is tárt karokkal fogadta, hogy lelkére ölelhesse, és irgalma nem kisebbedett az idők múlásával, mert ma sem akarja a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen.

Ő van itt jelen az öröktől való, változatlan, végtelenül szent és igazságos, irgalmas és türelmes Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus a kenyér színe alatt. Mikor a világra jön, mint ártatlan gyermek jelenik meg, aki rámosolyog mindenkire, mikor a világon marad, a kenyér alakját választja, amire minden embernek szüksége van.

Föltesszük a kérdést, mi készítette az Úr Jézust, hogy az oltáriszentségben velünk maradjon a világ végezetéig. Mi vitte rá, hogy dicsőséget, hatalmat, fönségét s még imádandó emberségét is elrejtse a kenyér színe alá? Mi készítette arra a végtelen áldozatosságra, hogy emberek hitvány gúnyolódását megtorlás nélkül elviselje, a hívő lelkek gyarlóságaival szemben oly türelmes legyen? A felelet rá csak egy lehet: Az ő kimondhatatlan szeretete irántunk, az a meg nem érdemelt és soha meg nem hálálható végtelen szeretet, melyről Szent János azt írja: mert szeretete övéit, kik e világon voltak, mindvégig szeretete őket, és pedig a legnagyobb szeretettel. Ilyen szeretetre csak az Isten képes, akit az emberek szánandó vaksága, hálátlansága nem haragra, de részvétre és könyözületre készítet.

De mi lenne a föld Oltáriszentség nélkül? Üres, mint a teremtés kezdetén, még mielőtt az Isten lelke lebegett a vizek felett. Hiányzanék belőle az élet, mely színt adjon neki, hiányzanék belőle az erő, mely a hit és szeretet műveinek csodáit teremtsen, erényeket, jócselekedeteket fakasszon és az élet szenvedéseiben erőt adjon.

Mi lenne templomainkban Oltáriszentség nélkül? Nagy üres terem, egyszerű imaház, melynek falairól hidegen rína le a búskomorság fagyos képe.

A mi templomainkban, legyenek még oly egyszerű kis falusi templomok, vagy náddal fedett misszióskápolnák, ott lakik az Isten, oltárainkon a szentmiseáldozatban, a szentáldozásban.

Az üdvözítő Jézus itt él közöttünk az Oltáriszentségben és kínálja nekünk az ő csodálatos kenyerét és benne önmagát. És az emberek? Ha földi kenyeret kínálna, ha elvenné tőlünk a mindennapi kenyér gondját, ha a köveket arannyá változtatná, akkor ott maradnának mellette, akkor lelkesednének érte, akkor azt kiáltanák feléje: Ez a mi emberünk! Légy a mi királyunk! De így, az égi kenyér, a lelki kenyér nem kell nekik, hanem mondják: Kemény beszéd ez, ki hallgatja! És otthagyják őt.

K.K.T. Ha úrnapiján megértetted, hogy mily sokat adott nekünk az Úr Jézus, amikor önmagát adta, mert ő a mi lelket tápláló erősségünk, üdvösségünk és életünk, ő a bennünket nagyon szerető Isten, akkor hálás szívvel kiáltsd feléje. Én Uram, én Istenem! Köszönöm, hogy velünk maradtál, légy áldva érte mindörökre.

Kőröstarján, 1966. június 9.